



Arrest

nr. 156 280 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 14 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 februari 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

De aanvraag vermeldt als buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend:

“Verzoeker heeft op 26.10.2009 asiel aangevraagd in België.

Dit alles te meer gezien verzoeker uit zijn land van herkomst, uit vrees voor zijn leven, is moeten vluchten en zijn leven nog steeds in gevaar is indien hij dient terug te keren. Er is nog steeds een procedure hangende bij de RVV zodat over de asielaanvraag van verzoeker nog geen definitieve uitspraak werd gedaan.

Het is immers niet rechtvaardig een kandidaat-vluchteling terug te sturen naar het land van herkomst dat hij ontvlucht is om er bij de Belgische diplomatieke post de verblijfsvergunning af te halen, zolang niet definitief bewezen is dat de vrees voor vervolging ongegrond is.

De Belgische overheid heeft verzoeker steeds op haar grondgebied gedaagd, zodat uiteraard niet, na jaren van verblijf, simpelweg kan beweerd worden dat verzoeker wist of moest weten dat zij vroeg of laat het land zou moeten verlaten en hij zijn aanvraag maar in Ivoorkust (sic) dient in te dienen.

Tevens is het zo dat de banden die verzoeker in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Terugkeren naar zijn land van herkomst zou een groot risico inhouden voor verzoeker. Derhalve is hij genoodzaakt zijn aanvraag in België in te dienen.

Verzoeker is zeer getraumatiseerd door de feiten die hij meegemaakt heeft in zijn land van herkomst en heeft suicide neigingen en depressie aanvallen bij de geachte dat zou dienen terug te keren voor de aanvraag van zijn regularisatie.

Volgens het CGVS heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Zelfs al zou dit het geval zijn, hetgeen verzoeker betwist, dan nog houdt dit geenszins in dat de elementen waarop verzoeker zijn asielaanvraag heeft gebaseerd geen schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM.

Er kan derhalve geenszins beweerd worden dat de problemen van verzoeker reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een asielaanvraag.

Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit de elementen van zijn asielaanvraag blijkt duidelijk dat verzoeker in gevaar is bij zijn terugkeer naar Sri Lanka.

Artikel 8 EVRM beschermt daarenboven onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privéleven.

Verzoeker heeft het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen. Uit de stukken die bijgebracht worden blijkt duidelijk dat verzoeker zich geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving en dat hij hier een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd.

Tevens is het zo dat de banden die verzoeker in de jaren heeft opgebouwd in België zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekent.

Van verzoeker eisen zicht terug naar zijn land van herkomst te begeven om aldaar huidig verzoek in te dienen is totaal onredelijk, temeer gezien hij is moeten vluchten uit vrees voor zijn leven hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken die bijgebracht werden in het kader van de asielaanvraag.

Verzoeker is van oordeel dat het geheel van de hierboven uiteengezette feiten en hieronder nog te vermelden elementen, ontegensprekelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat de machtiging in België wordt aangevraagd.” Verzoeker vermeldt verder nog dat hij sinds oktober 2009 in België verblijft en verwijst naar elementen betreffende zijn integratie.

Op 14 maart 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna verkort: de gemachtigde) om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Dit is de eerste bestreden beslissing die verzoeker ter kennis wordt gebracht op 26 maart 2013, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.02.2012 werd ingediend te Antwerpen en die op 11.12.2012 werd aangevuld door:

I., I. [...]

geboren te [...] op [...]

nationaliteit: [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland

Het feit dat betrokkene sinds 20.10.2009 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, Nederlands leert en ter staving een deelcertificaat en een inschrijvingsfiche voorlegt, een attest van inburgering behaald heeft op 30.06.2010, de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, deelnam aan de cursus 'oriëntatie voor mensen zonder wettig verblijf bij de8 vzw, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en een getuigenverklaring voorlegt ter staving, dat hij een steunbrief van het OCMW van Zonhoven voorlegt, deelnam aan diverse activiteiten georganiseerd door de gemeente, het OCMW en de kerk, dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft en dit aantoonst aan de hand van een arbeidskaart, een inschrijvingsbewijs als werkzoekende en loonbrieven en dat hij zijn leven hier heeft opgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, noch fraude gepleegd heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 26.10.2009. Deze aanvraag werd afgesloten op 18.07.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24.08.2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Deze werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 13.09.2011. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 13.09.2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk een jaar en iets minder dan negen maanden voor de eerste procedure en eenentwintig dagen voor de tweede asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij vreest voor zijn leven en voor zijn fysieke integriteit bij een terugkeer, dat het zeer gevaarlijk is in zijn land van herkomst, dat hij er vervolgd zal worden en dat men nog steeds op zoek zou zijn naar hem. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging en voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet ten volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert dat er niet simpelweg gesteld kan worden dat hij wist dat hij België zou moeten verlaten en dat hij de aanvraag maar in Ivoorkust dient in te dienen, nu hij jaren gedoogd werd op het Belgisch grondgebied. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat betrokkene geenszins gewaagd wordt zich naar de Ivoorkust te begeven, aangezien hij de Sri Lankaanse nationaliteit bezit. Ten tweede is er

geen sprake geweest van een gedoogbeleid. Op 18.08.2011 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld, betrokkene aangetekend via de post betekend op 22.08.2011, waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Op 13.09.2011 heeft betrokkene opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene - met name dat hij getraumatiseerd zou zijn, suïcide neigingen zou hebben en depressie aanvallen zou hebben - dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven."

Op 14 maart 2013 werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing die ter kennis werd gebracht op 26 maart 2013 en waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van H. J., Attaché, gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan I., I. [...],

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

• 1° Hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in bezit van een geldig paspoort en een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling*

bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Dienvolgens wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard voor de eerste bestreden beslissing (hierna de bestreden beslissing), dit is de beslissing van 14 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel. Uit de toelichting bij het middel blijkt dat hij ook de artikelen 3 en 8 van het EVRM en het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 16.02.2012 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St., nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds een viertal jaar op het Belgisch grondgebied verblijft Dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Sri Lanka om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in Sri Lanka is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Bovendien heeft hij niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

2. Het feit dat betrokkene sinds 20.10.2009 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, Nederlands leert en ter staving een deelcertificaat en een inschrijvingsfiche voorlegt, een attest van inburgering behaald heeft op 30.06.2010, de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, deelnam aan de cursus 'oriëntatie voor mensen zonder wettig verblijf bij de8 vzw, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en een getuigenverklaring voorlegt, ter staving, dat hij een steunbrief van het OCMW van Zonhoven voorlegt, deelnam aan diverse activiteiten georganiseerd door de gemeente, het OCMW en de kerk dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft en dit aantoon aan de hand van een arbeidskaart, een inschrijvingsbewijs als werkzoekende en loonbrieven en dat hij zijn leven hier heeft opgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen grond vormen tot regularisatie.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming.

De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden waarom er geen rekening werd gehouden met alle feitelijke elementen in het dossier van verzoeker.

Verzoeker begrijpt niet waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid vormen. Dat DVZ de motivatieplicht dan ook flagrant schendt door dit niet verder te motiveren.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat er sprake is van integratie.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist

3. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 26.10.2009. Deze aanvraag werd afgesloten op 18.07.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24.08.2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Deze werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 13.09.2011. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 13.09.2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procédures - namelijk een jaar en iets minder dan negen maanden voor de eerste procédure en eenentwintig dagen voor de tweede asielprocedure- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat

er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat hij gekozen heeft voor illegaal verblijf in België omwille van het feit dat zijn veiligheid er gegarandeerd kan worden.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig legaal verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare pleiten heeft gepleegd, zijn integratie,...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

4. Betrokkene haalt aan dat hij vreest voor zijn leven en voor zijn fysieke integriteit bij terugkeer, dat het zeer gevaarlijk is in zijn land van herkomst, dat hij vervolgd zal worden en dat men nog steeds op zoek zou zijn naar hem. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging en voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Verzoeker is al een 4-tal jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Sri Lanka ontvlucht uit schrik voor zijn leven!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Sri Lanka te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is mocht hij terugkeren naar zijn land van herkomst! •

Verzoeker is al bijna 4 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat een andere beoordeling dan deze van de bevoegde instanties inzake asiel, niet gewettigd is.

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek van 4 jaar geleden een accuraat beeld geeft over de reële dreiging die er heerst in hoofde van verzoeker.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Bovendien brengt verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren om de huidige situatie in Sri Lanka te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

5. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM indien hij zou moeten terugkeren betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Sri Lanka een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Sri Lanka nog steeds levensgevaarlijk is.

Hoewel de Sri Lankaanse autoriteiten naar buiten toe de schijn ophouden dat er geen problemen zijn in Sri Lanka, dat de oorlog gedaan is en er vrede heerst over heel het land, dat de vroegere LTTE leden of mensen die banden hadden met LTTE niet gefolterd worden, en dergelijke, stookt dit niet met de realiteit. Integendeel de situatie is verergerd.

Zelfs in de gebieden waar er niet gevochten werd, oa Jaffha, is de situatie verergerd.

Hoe zal het dan zijn in de gebieden waar er wel gevochten werd.

Dat er na juli 2010 minstens nog 3 rapporten zijn gepubliceerd over Sri Lanka. (Op 31.03.2011 en op 18.07.2011 en 16.03.2012

Dat in het rapport (d.d. 18.07.2011) Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever, nog maar eens verduidelijkt wordt dat twee jaar na de oorlog de Tamils nog steeds onderdrukt worden.

Dat de conclusie van het rapport als volgt luidt :

" Reconciliation after long periods of conflict never happens quickly. But in Sri Lanka there is a serious risk it may not happen at all.

The government tells a very different story to the international community and to its own people about its agenda , claiming that it is pursuing reconciliation and taking care of all those who sufferet in the war. But the reality on the ground, especially in the devastated north, is profoundly different, and resentment among many Tamils is growing.

To avoid an eventual return to violence, the government must change course drastically!! "

"Attention must be paid to the many victims of these tree decades of war and political violence from ail three main ethnic groups- Sinhalese, Tamils, Muslims. "

Dat het overduidelijk is dat de situatie niet verbeterd is en de overheid niet het nodige doet om de Tamils te beschermen.

Dat uit het rapport van UNHCR d.d. 31.03.2011 duidelijk kan afgeleid worden dat de situatie niet verbeterd is. Integendeel dat de mensen nog steeds vervolgd worden en hun leven nog steeds in gevaar is.

Dat het rapport van het UNHCR, duidelijk is dat er zware overtredingen zijn geweest en nog steeds zijn door het Sri Lankese leger op het vlak van mensenrechten.

Dat er niet getwijfeld werd in het rapport over het feit dat er mensen willekeurig werden opgepakt, gefolterd, verkracht, enz ...

Dat men hiermee niet voldoende rekening heeft gehouden.

Dat in het recentste rapport nog maar eens verduidelijkt wordt dat zowel de LTTE als de overheid tijdens de burgeroorlog ,de bevolking in gevaar brachten.

... the Sri Lankan Army (SLA) advanced its military campaign in the Vanni, using large scale and widespread shelling, at times with heavy weapons, ... (3)

... Denial of humanitarian assistance : the government systematically deprived persons in the conflict zone of humanitarian assistance, ... (4)

Dat de overheid mensen nog steeds vervolgd etc ...

... using civilians as a human buffer ...

... using military equipment in the proximity of civilians ...

... Forced recruitment of children ...

... Killing civilians attempting to flee LTTE control..

Dat in het rapport van 16.03.2012 het volgende wordt gesteld:

PI 3 :

A series of killings, disappearances, violent robberies and physical assaults - some targeting known opponents of the government - rocked Jaffha in late 2010 and early 2011...

There also continue to be regular physical attacks on journalists, students, politicians and other politically active Tamils in the north, despite - some would say because of- the large military presence...

P14 :

Other forms of political activity are also routinely disrupted by authorities in the north. Public, including religious, commemorations for Tamil civilians killed in fighting have effectively been banned since the end of the war. On 27 November 2011, military and police reportedly attempted to restrict any commemoration of "Martyrs" or "Heroes Day", the LTTE 's annual memorial for fallen fighters, across the north and east.

P15 :

...in Jaffha the police and army personnel detained and harassed 42 human rights and political activists travelling to the protest from the south

P :35 : Conclusion

While the situation is calm now - the Tamil population is exhausted by war, broken by defeat and, after decades of LTTE tight control sadly acclimatized to authoritarian rule – it will not necessarily remain that way.

...The situation is not irreversible and could be turned around .with an approach that followed general principles of participatory and transparent development. Political processes that gave the Tamil majority in the province a democratic voice in their future would go a long way to diminishing the risks.

The UN and donors must speak out against the failings of governance in the north and the undemocratic nature of decision-making there. AU have a responsibility to go the extra mile to insist they are allowed to rebuild the postwar Northern Province in a manner that does not lead to renewed violence.

De toestand in Sri Lanka is thans op zijn minst nog steeds ernstig en zorgwekkend en dient uiterst voorzichtig beoordeeld te worden.

Er zijn in hoofdte van verzoeker dan ook objectieve en subjectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Hij vreest voornamelijk onmiddellijk gearresteerd te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat hij tamil is en banden heeft gehad met LTTE in het verleden.!!

Het Europees Hof heeft in de zaak E.G. vs het Verenigd Koninkrijk 8 achtergrond risico factoren opgesteld waarmee beoordeeld wordt wanneer de terugkeer naar het land van herkomst risico vol is:

- 1) Etnische Tamil*
- 2) Asielaanvraag in een ander land*
- 3) Terugkeer uit (Londen)*
- 4) Wellicht te weinig ID informatie*
- 5) Banden met LTTE*
- 6) Actief lid zijn*
- 7) Voorgaande arrestaties*
- 8) Littekens*

Verzoeker heeft 5 van de 8 risico factoren.

Het volgende werd in het arrest gesteld:

We agree that, with some luck, the applicant may avoid arrest and detailed investigation on his arrival at Colombo airport

If the applicant is deported and if the risk of ill-treatment is genuine, he would at best be exposed to inhuman and degrading treatment by the Sri Lankan authorities.

...whereas if the latter scenario comes true, the applicant may not survive

Dat er verschillende bronnen zijn die melden dat asielzoekers die terugkeren onmiddellijk op de luchthaven worden opgepakt en verhoord, gemarteld. Sommigen worden maanden vastgehouden.

Freedom From Torture heeft verschillende rapporten en artikels gepubliceerd waaruit blijkt dat asielzoekers die terugkeren gefolterd en gemarteld worden.

Human Rights Watch has documented eight recent cases in which people forcibly returned to Sri Lanka have been subjected to torture, including refused asylum seekers removed from the UK on charter flights in 2011. Medical evidence supporting their claims has been obtained.

2 (3) Report of the secretary - general's panel of the experts on accountability in Sri Lanka, 31.03.2011, p66 (4) Report of the secretary— general's panel of the experts on accountability in Sri Lanka, 31.03.2011, p49

The torture techniques identified - beating, burning, suspension, asphyxiation techniques, rape - and the fact that many of those detained say they only escaped through the payment of bribes are a chilling reminder that torture continues to be perpetrated by both the army and police with stark impunity in Sri Lanka, despite the government's protestations to the Committee Against Torture of a 'zéro tolerance' policy. "3

In het volgende artikel Fears for Torture survivors as rejected asylum seekers returned to Sri Lanka, wordt het volgende gesteld:

Freedom from Torture has seen a large increase in the numbers of traumatised asylum seekers referred for help in recent years. Accounts of burnings with hot irons, rape, sexual abuse and long periods of solitary confinement have been commonplace in clients' testimony.

While accountability for human rights violations in Sri Lanka remains elusive, in April 2011 a UN Panel of Experts submitted a long-awaited report concluding that tens of thousands of civilians were killed in northern Sri Lanka between January and May 2009. This week's Channel 4 documentary 'Sri Lanka's Killing Fields' provided further evidence of serious abuses. Freedom from Torture has joined many others in calling for an independent investigation to be launched.

Dat ook het HUMAN RIGHTS WATCH verschillende artikels heeft gepubliceerd over asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka.

Op 24.02.2012 werd het volgende gepubliceerd :

Human Rights Watch has documented eight recent cases in which people deported to Sri Lanka have faced serious abuses. A Tamil deportee from the United Kingdom, RS (a pseudonym for security reasons), said that army soldiers in Sri Lanka arrested him on December .29, 2011. He also said that during interrogation he was beaten with batons and burned with cigarettes. and that his head was doused with kerosene. He also said that his head was submersed in a bucket of water, that he was hung upside down, and that hot chilis were placed under his head and chest. He said that as a result of this torture, he confessed to being a member of the separatist Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), which were defeated in May 2009. He said that he paid a substantial bribe to escape from detention, and fled back to the United Kingdom, where he has applied for asylum.

DB, a Tamil deported from the United Kingdom in 2011, said that he was arrested at a Sri Lankan army checkpoint on December 10. He alleged that he was forced to strip naked and burned with cigarettes and beaten until he agreed to sign a document in Sinhala. He said the soldiers told him he had to work as an informer for the army to identify former LTTE cadres. Like RS, he said he escaped detention after a family member paid a bribe for his release, then secured false documents to return to the United Kingdom, where he has again applied for asylum status.

Another 2011 deportee, AH, alleges that he was arrested by the police Criminal Investigation Department (CID) soon after arriving in Colombo, Sri Lanka's capital

3 Uk must stop removals of tamils to sri lanka after damning new evidence of torture on return, 25.02.2012

He said that he was stripped naked and was beaten and tortured until a family member paid a bribe for his release.

Human Rights Watch has also documented cases of Tamil deportees who alleged to have been subjected to rape as a form of torture upon their return to Sri Lanka. In December 2010, CB was arrested at the Colombo airport on his return and was detained for a month by the CID. He said that during this time he was beaten with metal rods and raped four or five times by two men. As he described it, one man would hold him down while the other raped him.

BK, a Tamil woman, alleges that she was arrested at Colombo airport by the CID on her return in Avril 2010 and kept in detention. She says was raped by several men many times during the course of her detention. She described profuse bleeding as a result of these rapes. Both CB and BK managed to secure their release after relatives intervened to bribe the officials holding them. Both fled Sri Lanka and are seeking asylum in the United Kingdom.

Het volgende artikel werd op 25.10.2011 gepubliceerd door Asian Human Rights Commission : SRI LANKA: 'Hundreds tortured' in police custody

The Asian Human Rights Commission (AHRC) said it has documented nearly 100 cases of torture and killings in police custody.

This is only the tip of the iceberg that is police torture in Sri Lanka,

Names of 12 people killed in police custody since January have been submitted to the UN committee on torture which is scheduled to release a report on Sri Lanka next month, according to the AHRC.

"The most notable finding of this report is that almost all of the victims whose cases were summarised were randomly selected by the police to be arrested and detained for a fabricated charge," the report said.

Een tijdje geleden publiceerde Human Rights Watch een artikel, waarin het duidelijk de vrees versneld wordt dat Sri Lankanen die uitgeprocedeed zijn en teruggestuurd worden naar hun land van herkomst het slachtoffer zijn van foltering en misbruik. Human Rights Watch vond tot 12 verschillende zaken, waarin er sprake was van foltering door de autoriteiten, nadat Sri Lankanen teruggestuurd werden naar hun land van herkomst.

Het artikel vermeldt letterlijk: "Until the government can fairly and thoroughly assess asylum claims based on up-to-date human rights information on Sri Lanka, it should suspend returns."

Dat hij dus wel degelijk vreest voor persoonlijke vervolging bij terugkeer.

Alles wijst naar de willekeur. De Sri Lankesen die in Colombo landen worden willekeurig gearresteerd en gefolterd tot ze toegeven dat ze lid zijn van LTTE.

Dat ze verkracht worden, hun lichamen worden verminkt, verbrand, ... en veel meer gruwelijke daden om toch maar toe te geven dat zij lid zijn van LTTE.

"The most notable finding of this report is that almost all of the victims whose cases were summarised were randomly selected by the police to be arrested and detained for a fabricated charge," the report said.

Hij kan dus niet terugkeren aangezien zijn leven in gevaar is bij terugkeer.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Sri Lanka gevlucht. Het is voor betrokkene onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka uit vrees voor zijn leven. Hij vreest voor persoonlijke vervolging bij terugkeer.

Immers het is juist bij landing dat ze gearresteerd worden en gemarteld worden! ! In het artikel SRI LANKA MUST NOT TORTURE REJECTED ASYLUM SEEKERS wordt het volgende vermeld:

The 26 Sri Lankans, most of them Tamil, were reportedly taken for questioning on their arrival in the capital, Minutes after stepping off the plane !!!!!!!!!!!!!!!

Amnesty International bevestigt hierbij eveneens dat ze gemarteld worden en mishandeld worden! !

Hij heeft een enorme vrees dat hij bij terugkeer gedood zal worden of minstens onmenselijk behandeld.

Dit is dan ook de reden dat verzoeker, een asielaanvraag indiende, verzoeker ziet geen enkele uitweg meer! Immers hij is meer dan 3 jaar afwezig geweest, en heeft geen familieleden meer in Sri Lanka.

Hem staat het zelfde lot te wachten als de andere asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka.

Bovendien worden mensen die terugkomen uit het buitenland extra geïnterviewd.

Ten eerste omdat ze uit het buitenland komen worden ze verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld.

En ten tweede omdat er verondersteld wordt dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen. Verzoeker verblijft al meer dan 3 jaar in het buitenland. Bij zijn terugkeer zullen er zeker gevolgen zijn omwille van zijn langdurige afwezigheid.

Bovendien wenst verzoeker te wijzen naar recente rechtspraak uit Nederland. In de zaak AWB12/24857 wordt het volgende gesteld:

"Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder het standpunt ingenomen dat de informatie die uit de algemene rapporten en artikelen naar voren komt niet betekent dat het relaas van verzoeker op een andere wijze moet worden beoordeeld dan bij de eerste asielaanvraag van verzoeker is gedaan. Als de situatie in Sri Lanka is verslechterd, laat dit onverlet dat verzoekers vrees niet aannemelijk is bevonden, aldus verweerder. Dit standpunt volgt de voorzieningenrechter niet. Dat verzoekers vrees eerder door verweerder niet aannemelijk is bevonden kan er niet aan in de weg staan dat verweerder, gelet op hetgeen hierboven is overwogen, die vrees aan de hand van de nieuwe informatie opnieuw beoordeelt." Bovendien hebben zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen gewijzigd.

AWB 12/17917 dd. 22.06.2012 van de Voorzieningenrechter in 's-Gravenhage (Nederland) verklaart het volgende: "De voorzieningenrechter is van oordeel dat met de in overweging 11 genoemde informatie voldoende aannemelijk is geworden dat de situatie van terugkerende afgewezen Tamil-asielzoekers in 2012 wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de in het ambtsbericht geschreven periode. Diverse gevallen van marteling zijn gerapporteerd, terwijl met vastgesteld kan worden dat het ging om personen die zich in een andere situatie dan verzoeker bevonden. In zoverre is daarom sprake van nieuwe feiten

en omstandigheden die afbreuk kunnen doen aan het besluit in de procédure, en moet het besluit van verweerder worden getoetst."

Dat het voor verzoeker onbegrijpelijk is, hoe twee buurlanden een totaal andere visie kunnen hebben op dezelfde situatie als de Belgische autoriteiten.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Sri Lanka zeer onveilig is voor verzoeker. Maar er heerst ook een persoonlijke dreiging voor zijn fysieke integriteit.

6. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene - met name dat hij getraumatiseerd zou zijn, suicide neigingen zou hebben en depressie aanvallen zou hebben- dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procédures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procédure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van art 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische elementen geen verder gevolg gegeven worden. (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Dat verzoeker zeer goed op de hoogte is van het feit dat er twee verschillende soorten procédures zijn om geregulariseerd te worden.

Toch is verzoeker van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake zijn aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoeker maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoeker zijn aanvraag niet in het buitenland kan indienen.

Verzoeker is ernstig ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die hij in zijn land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van zijn aanvraag.

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."4

DYZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeker ernstig ziek is.

Bovendien schendt DVZ eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

Indien DVZ van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoeker, dienen zij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoeker kan uit de bestreden beslissing op geen enkele manier afleiden waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker ernstig ziek is en dit een buitengewone omstandigheid vormt

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (letterlijk citaat van artikel 9bis vreemdelingenwet)

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoeker dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblifswet en KB van 28 juli 1981).

Fr zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAY) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAY bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAY maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier, moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAY bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, -en de gekozen benoemde organisatie. De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat in dit dossier de minister of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor , ni. het feit dat verzoeker, volgens DVZ, zijn aanvraag in Sri Lanka zou kunnen indienen.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen! !

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoeker gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich uitstekend heeft aangepast in onze maatschappij. Dat hij ondertussen volledig geïntegreerd is.

Dat verzoeker van mening is dat hij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier , geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 16.02.2012 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011 II).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan. voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw.

De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds

gelden voor wie eraan voldoet Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"6

Er werd op alle mogelijke manieren zowel média als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.7

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen , zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur . op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de média werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles s amen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

op medische gronden

lange asielprocedures

humanitaire redenen

de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens— Dienstjaar 2011 Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit aïs volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"9

In casu hoewel de' instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

Dat verzoeker aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

• We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in bijlage (zie stuk3), alvast enkele concrete voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing. De meest recente mochten wij nog ontvangen op 04.03.2013.

Clënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de-criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Client voldoet perfect aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in punt 2.8B van de instructie. DVZ ontkent dit niet, meer nog, ze haalt ze zelfs aan in de beslissing!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel !

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Verzoeker verblijft al meer dan 3 jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven opgebouwd!

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ligt dan ook niet voor.

Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing moet worden gemotiveerd waarom de integratie geen grond kan vormen voor regularisatie, verliest verzoeker uit het oog dat de bestreden beslissing enkel de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag betreft. *In casu* heeft verweerder dan ook, conform het bepaalde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geen onderzoek naar de grond van de aanvraag om machtiging tot verblijf doorgevoerd, doch heeft hij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk

afgewezen. Verweerder diende zich dan ook te beperken tot het motiveren van de redenen die hem ertoe brachten de aanvraag onontvankelijk te verklaren en diende geen motivering meer te voorzien omtrent de gegrondheid van deze aanvraag. De kritiek van verzoeker faalt.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het niet betwist zijn van verzoekers integratie impliceert niet dat deze integratie meteen een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hiertoe is het van belang om eerst het juridische kader te schetsen waarbinnen de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Waar verzoeker louter stelt dat de integratie niet wordt betwist en dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geeft hij niet aan waarom de opgegeven motieven die in de bestreden beslissing worden gehanteerd kennelijk onredelijk of onjuist zouden zijn. Verzoeker maakt op geen enkele wijze duidelijk waarom zijn integratie het hem zeer

moeilijk of bijna onmogelijk zou maken om de aanvraag via de geëigende procedure vanuit het buitenland in te dienen. Zodoende maakt verzoeker met zijn blote betoog geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder bij de beoordeling van zijn verblijfsaanvraag niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij deze niet correct heeft beoordeeld of dat hij in kennelijke onredelijkheid zou hebben besloten dat de genoemde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet derwijze dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt bevonden.

Verweerder motiveerde correct dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Ook verzoeker bevestigt de nietigverklaring van de instructie bij de bespreking van zijn middel. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon de verweerder er geen toepassing van maken.

De stelling van verzoeker dat op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie zou vermeld staan dat de beleidscel van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden of niet op redelijke wijze is genomen.

Waar verzoeker een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoeker in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad stelt vast dat er noch in het administratief dossier noch in het verzoekschrift stukken te vinden zijn die aantonen dat er sprake is van *“gelijkaardige dossiers of situaties”* waarbij verweerder verschillend geoordeeld heeft over eenzelfde situatie. De bijlage 3 waarnaar verzoeker verwijst, bevat - in weerwil van hetgeen hij voorhoudt - geen beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij toepassing wordt gemaakt van de vernietigde instructie en waarbij in toepassing van deze instructie aan bepaalde individuele vreemdelingen een verblijfsmachtiging zou zijn toegekend. Het betreft telkenmale immers slechts informatieve brieven uitgaande van de diensten van de staatssecretaris waarbij aan de betrokkene gevraagd wordt een arbeidskaart B en waarbij een inschrijving in het vreemdelingenregister van één jaar wordt vooropgesteld indien hieraan wordt voldaan. In deze brieven wordt op geen enkele wijze verwezen naar de vernietigde instructie en bovendien maken deze brieven geen beslissing tot regularisatie uit. De stelling van verzoeker dat uit deze brieven zou blijken dat de instructie van 19 juli 2009 nog steeds zou worden toegepast, vindt dan ook geen steun in de door hem bijgebrachte stukken.

Bovendien toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat feitelijke situatie van de betrokkenen in deze brieven gelijk of minstens zeer gelijkaardig zou zijn als zijn situatie. Bijgevolg brengt verzoeker geen concrete gegevens aan die er op kunnen wijzen dat in gelijke situaties en in de periode na het arrest nr. 215.571 van de Raad van State, wel degelijk nog toepassing zou zijn gemaakt van de vernietigde instructie. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen die niet kunnen worden aangenomen. Door op algemene wijze te verwijzen naar de website van Binnenlandse Zaken waarbij verzoeker uit de gepubliceerde gegevens afleidt dat nog nooit zoveel personen werden geregulariseerd en dat er sprake is van 15 426 geregulariseerde personen op basis van de criteria 2.8A en 2.8B van de instructie, toont hij niet aan dat in zijn concreet geval het gelijkheidsbeginsel geschonden is.

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Waar verzoeker betoogt dat hij voldoet aan welbepaalde criteria van de instructie van 19 juli 2009, merkt de Raad nog op dat hij niet dienstig kan vragen om op onwettige wijze toepassing te maken van een instructie die door de Raad van State *erga omnes* werd vernietigd. Verzoeker heeft dan ook geen wettelijk belang bij dergelijke beschouwingen.

In zoverre verzoeker een wettig belang heeft bij zijn grief, toont hij in elk geval geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). 7). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoeker er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042). Het rechtszekerheidsbeginsel laat het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Brugge, die Keure, 33).

Het rechtszekerheidsbeginsel werd dan ook niet geschonden.

Verzoeker stelt dat hij niet kan terugkeren naar Sri Lanka om daar een regularisatieaanvraag in te dienen omdat hij al verschillende jaren niet meer in Sri Lanka is geweest, er niemand heeft om hem te helpen en hij hier zijn leven heeft opgebouwd. De verzoeker meent dat hij uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Verzoeker verliest echter uit het oog dat de bestreden beslissing dient gelezen te worden als één geheel, en dat de volgende paragrafen verduidelijking brengen.

De zienswijze van verzoeker dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, kan dan ook niet worden aangenomen.

Gelet op het geheel van de overwegingen, wordt in de bestreden beslissing op afdoende wijze gemotiveerd waarom de door de verzoeker geïnvokte elementen niet in overweging genomen worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont op geen enkele manier de kennelijke onredelijkheid van deze beoordeling aan. Hij verduidelijkt nergens hoe de genoemde elementen het hem onmogelijk of zeer moeilijk zouden maken om zijn aanvraag via de reguliere procedure, vanuit het buitenland, in te dienen.

De Raad wijst er bovendien op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekers in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel zou zijn dat er buitengewone omstandigheden zijn die redelijkerwijze verhinderen dat de aanvraag vanuit het buitenland kan worden ingediend, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, *quod non in casu* en zullen de door de aanvrager geleverde elementen in verband met de integratie worden onderzocht op hun merites om te zien of zij al dan niet kunnen leiden tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. De stellingname van verweerder is niet kennelijk onredelijk, temeer daar de Raad van State reeds oordeelde "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Met het vage en ongestaafde betoog dat hij niet terug kan naar Sri Lanka omdat hij er al verschillende jaren niet meer is geweest, slaagt verzoeker er bovendien niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad wijst er op dat verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat het feit dat verzoeker hier zijn leven zou hebben uitgebouwd niet verantwoordt waarom de aanvraag in België wordt ingediend. Hij voegde hieraan toe dat de elementen betreffende de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Door zich louter te beperken tot het herhalen van de reeds eerder aangebrachte elementen, toont verzoeker niet aan dat het oordeel van verweerder ter zake onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Bovendien lijkt verzoeker er met zijn betoog op aan te sturen dat de Raad zich zou uitspreken over de vraag of de jarenlange verwijdering van zijn vaderland al dan niet een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dergelijk onderzoek valt echter buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad, die immers te dezen optreedt als annulatierechter. Zodoende kan de Raad zich niet uitspreken over de opportuniteit van de bestreden beslissing. Het desbetreffende betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig.

De passage waarbij uitspraak wordt gedaan over de duur van de asielprocedure, betreft een overtuigend motief. Daargelaten de vraag of de duur van de asielprocedure die verzoeker heeft doorlopen te lang was, ligt de bewijslast in de ontvankelijkheidsfase bij verzoeker en dient hij dus aan te geven waarom deze duur hem hindert om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Verzoeker blijft hieromtrent in gebreke.

De loutere affirmatie dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden volstaat uiteraard niet om de aangevoerde schendingen aan te tonen. Verzoeker beperkt zich immers tot het louter tegenspreken van de conclusie die verweerder heeft verbonden aan zijn verblijfsaanvraag. Dergelijke loutere affirmatie is geen wettigheidskritiek en is niet dienstig. Waar verzoeker stelt dat hij er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen, betreft dit de opportuniteit van de bestreden beslissing. De Raad kan zich hierover echter, zoals reeds werd besproken, niet uitspreken.

De verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 80 255 van 26 april 2012 is niet dienstig. In dit arrest wordt namelijk gesteld dat wanneer de verweerder, na een onderzoek ten gronde, motiveert dat een goede integratie en een langdurig verblijf in het Rijk een reden kunnen vormen om een verblijfsmachtiging toe te staan, hij moet toelichten waarom deze gegevens in het hem voorgelegde geval niet worden aanvaard om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te willigen. *In casu* heeft verweerder evenwel geen onderzoek naar de grond van de aanvraag om machtiging tot verblijf doorgevoerd, doch heeft hij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk afgewezen. Verweerder was, bij zijn beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dan ook geenszins gehouden om te motiveren waarom deze door verzoeker aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot diens regularisatie.

De negatieve uitspraken van verzoeker aan het adres van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij hij hen onder meer verwijt drogredenen te zoeken om aanvragen onontvankelijk te verklaren, zijn zeer algemeen en slaan niet specifiek op de bestreden beslissing die in het dossier van verzoeker werd genomen. Met dergelijke uitspraken toont verzoeker dan ook geenszins aan dat in de beslissing die het voorwerp uitmaakt van dit beroep, op kennelijk onredelijke wijze zou zijn geoordeeld.

Waar verzoeker ingaat op de motieven van de bestreden beslissing aangaande de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, voert hij in dit kader een schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij gaat daarbij uitgebreid in op rapporten van internationale organisaties die wijzen op een risico op arrestaties en folteringen bij terugkeer naar Sri Lanka, mede omwille van een persoonlijk profiel als Tamil die banden heeft met de LTTE.

Dienaangaande moet vooreerst opgemerkt worden dat de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet enkel de bevoegdheid heeft om de door de aanvrager naar voor gebrachte feitelijke en andere gegevens te beoordelen in het licht van het bepaalde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Indien de bevoegde overheid tot het besluit komt dat de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van voornoemde wettelijke bepaling, dan is hij enkel gehouden de in de aanvraag vervatte elementen aangaande de buitengewone omstandigheden te onderzoeken en te motiveren waarom deze elementen niet als dergelijke buitengewone omstandigheden te kwalificeren zijn. De bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van

de vreemdelingenwet rust dan ook op de aanvrager, en op verweerder rust de plicht om te onderzoeken en te motiveren of aan deze bewijsplicht is voldaan.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag geen rapporten en noch rechtspraak die hij thans aanbrengt, voorlegde aan het oordeel van verweerder. Voor het overige wees verzoeker er in zijn aanvraag slechts in zeer algemene en vage termen op dat hij persoonlijk niet terug kan naar zijn land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen.

Gelet op het feit dat de bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op verzoeker zelf rust, kon verzoeker *in casu* niet verwachten dat verweerder allerhande rapporten en rechtspraak zou onderzoeken om uit te maken of deze informatie voor verzoeker aantoont dat hij zich niet naar zijn land van herkomst kan begeven teneinde de verblijfsaanvraag via de geëigende weg in te dienen.

De Raad treedt te dezen op als annulatierechter en bijgevolg dient hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Er dient in dit kader tevens op te worden gewezen dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De vreemdeling moet de nodige documenten aanbrengen opdat het bestuur kan beoordelen of aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Dit geldt bij uitstek voor aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft. Aangezien verzoeker in gebreke bleef om in zijn aanvraag de rapporten en rechtspraak te duiden, kan hij hiermee thans niet dienstig meer af komen om nietigverklaring te vorderen van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij op de hoogte is van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat hij weet dat een regularisatieaanvraag kan worden ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Evenwel brengt hij geen argumenten aan ter weerlegging van de motivering van de bestreden beslissing dat hij wat de medische argumenten betreft gebruik had dienen te maken van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nu de wet een duidelijk onderscheid maakt tussen twee procedures: aan de ene kant artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging in België kunnen aanvragen en aan de andere kant artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij in het algemeen stelt dat de verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door "*de situatie*" in zijn land van herkomst niet te onderzoeken. Verweerder heeft in het kader van het in artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalde slechts de plicht om te onderzoeken of verzoeker, op wie de bewijslast te dezen rust, al dan niet elementen heeft aangebracht die aantonen dat er in zijn specifiek geval buitengewone omstandigheden zijn die er hem van verhinderen om zijn aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot zijn oordeel is gekomen.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het is aan de verzoeker om *in concreto* aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten bij arrest nr. 65.414 van 18 juli 2011 en de tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen op 12 september 2011. In het kader van het beroep tegen deze laatstgenoemde beslissing oordeelde de Raad dat er geen sprake kon zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM. Bovendien blijkt dat ook verweerder de door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM daadwerkelijk heeft onderzocht. Waar verzoeker thans nog nieuwe elementen (rapporten en Nederlandse rechtspraak) aanbrengt waarmee hij wil aantonen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst strijd met artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er op dat verzoeker nalaat aan te duiden in hoeverre de eerste bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Immers betreft deze beslissing slechts het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De verblijfstoestand van de verzoeker wordt met deze beslissing echter ongemoeid gelaten. Er kan niet worden ingezien hoe de eerste bestreden beslissing zelve voor verzoeker daadwerkelijk tot gevolg zou hebben dat hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien wijst de Raad er op dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat noch artikel 3 noch enige andere bepaling van het EVRM of haar Protocols een recht verleent op een verblijfsvergunning (EHRM 19 oktober 2011, I./Nederland, § 39). Het loutere gegeven dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging wordt afgewezen, kan op zich dan ook niet in strijd komen met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de eerste bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element of bewijs aan waarmee hij aannemelijk zou kunnen maken dat hij aan het profiel voldoet dat aan de hand van een aantal rapporten wordt gecreëerd. Er is dan ook evenmin aangetoond dat verzoeker bij terugkeer in een situatie zal terechtkomen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoeker opwerpt dat mensen die terugkeren uit het buitenland extra geïsoleerd worden omdat ze verondersteld worden veel geld te hebben en daarom gearresteerd en mishandeld worden, dient de Raad op te merken dat verzoeker hierbij niet naar rapporten of artikels verwijst, zodat het niet meer is dan een blote bewering die geen schending van artikel 3 van het EVRM kan aantonen. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers betoog dat Sri Lankanen die terugkeren uit het buitenland verondersteld worden de LTTE te ondersteunen.

De Raad verwijst te dezen tevens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 31 mei 2011 in de zaak E.G. *versus* het Verenigd Koninkrijk, dat verzoeker zelf bij zijn verzoekschrift voegt, waarbij het Hof eerdere arresten van 20 januari 2011 getroffen in gelijkaardige zin bevestigt (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08). In het arrest van 31 mei 2011 kwam het Hof tot de volgende conclusie: “83. *Upon an overall examination of the applicant's case, the Court is of the view that the combination of risk factors which apply to him, of which the predominant factors are his previous record as an LTTE member and his scarring, are not sufficient to put him at real risk of detention and ill-treatment should he be returned to Sri Lanka. Accordingly, the applicant's removal to Sri Lanka would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention*”.

Het Hof is van oordeel dat de verwijdering vanuit London naar Colombo van de betrokkene, die een effectief LTTE-lid was geweest, littekens heeft ten gevolge van verwondingen opgelopen tijdens de schermutselingen met het leger, vroeger gearresteerd was door het leger en vrijgelaten was onder

voorwaarden, geen schending oplevert van artikel 3 van het EVRM. Het Hof stelt dat gelet op de gewijzigde situatie in Sri Lanka, "*group-based protection*" niet langer nodig is en dat alle aandacht dient uit te gaan naar de omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Het Hof is van oordeel dat de betrokkene gelet op de gewijzigde situatie in Sri Lanka en het feit dat hij in het Verenigd Koninkrijk geen activiteiten ontplooid heeft tegen het Sri Lankaanse regime of banden behouden heeft met de LTTE gedurende zijn tienjarig verblijf in Sri Lanka, niet meer de aandacht zal trekken van de Sri Lankaanse autoriteiten bij zijn terugkeer derwijze dat hij niet het voorwerp riskeert te zijn van detentie, ondervraging of een slechte behandeling.

In casu dient er echter op te worden gewezen dat de asielaanvragen negatief werden afgesloten. Bovendien brengt verzoeker thans geen enkel concreet gegeven bij waarmee hij aannemelijk kan maken dat hij littekens heeft ingevolge vervolging, dat hij gearresteerd is geweest door het leger, dat hij in België activiteiten ontplooid heeft tegen het Sri Lankaanse regime of banden onderhoudt met de LTTE tijdens zijn verblijf in België. Met de loutere verwijzing naar algemene rapporten en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Nederlandse hoven en rechtbanken zoals die blijkt uit een aantal updates van Vluchtelingenwerk Nederland, informatie en rechtspraak waarvan verzoeker de band met zijn persoonlijke situatie niet aannemelijk maakt, toont hij dan ook niet aan dat hij gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken bij een vrijwillige terugkeer naar Sri Lanka vanuit België desondanks het slachtoffer riskeert te zijn van een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Met de loutere bewering dat hij "*5 van de 8 risico factoren heeft*," toont verzoeker al evenmin een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers stelling dat zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen hebben gewijzigd, is alleen al om reden dat met de thans bestreden beslissing geenszins de uitwijzing van verzoeker naar Sri Lanka wordt beoogd, niet relevant. Hetzelfde geldt voor de Nederlandse rechtspraak waar verzoeker naar verwijst en die enkel handelt over een herhaald asielverzoek, hetgeen duidelijk te onderscheiden is van een verblijfsaanvraag.

De door de verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken laten de Raad dan ook niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen met miskenning van artikel 3 van het EVRM of leidt tot een schending van deze verdragsbepaling. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Verzoeker toont *in casu* niet aan dat hijzelf een reëel risico zou lopen om te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst erop dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoeker betwist niet dat zijn gezin in Sri Lanka en niet in België verblijft maar betoogt zonder enige toelichting dat een gezinsleven in haar land van herkomst *quasi* onmogelijk is. In zoverre verzoeker opnieuw doelt op de problemen die hij aanhaalde in het kader van zijn asielaanvraag, kan worden

volstaan met de verwijzing naar de afwegingen in bovenstaande middelen. Verzoeker licht evenmin toe waarom zijn goede band met “België” een schending kan uitmaken van artikel 8 van het EVRM temeer nu zijn familie- en gezinsleven geheel in Sri Lanka ligt en hij, zoals blijkt bij zijn tweede asielaanvraag, nog in nauw contact staat met zijn naasten.

Waar verzoeker stelt dat verweerder het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen had moeten inroepen zodat hij duidelijk had kunnen vaststellen dat betrokkene goed Nederlands spreekt, zeer goede gewoontes heeft en zich uitstekend heeft aangepast aan onze maatschappij.

Opnieuw wijst de Raad erop dat in het kader van de ontvankelijkheidsfase de elementen die zouden moeten wijzen op de integratie van verzoeker niet pertinent zijn, aangezien deze enkel relevant zijn in het kader van een eventueel onderzoek ten gronde. Er valt dan ook niet in te zien waarom de verweerder bij een beslissing tot ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een advies zou moeten vragen aan de Commissie voor Advies aangaande de integratie van verzoeker.

Verzoeker kan er zich ook niet dienstig op beroepen dat hij voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en hij kan niet ernstig betogen dat de verweerder daar ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden. De Raad verwijst hier naar de bespreking waaruit blijkt dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde waardoor deze geacht wordt nooit te hebben bestaan en ze niet meer mag toegepast worden. De criteria van de instructie van 19 juli 2009 kunnen dan ook, bij gebrek aan wettelijke basis, niet meer worden toegepast. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op deze criteria beroepen. Verzoeker heeft geen belang bij dit onderdeel van het middel, hij kan immers geen belang doen gelden dat erin zou bestaan een onwettige beslissing te bekomen.

Verzoeker geeft zijn louter persoonlijke mening mee dat hij voldoet aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maar gaat wederom voorbij aan de strekking van de bestreden beslissing die slechts inhoudt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard zonder dat er een uitspraak wordt gedaan over de grond van de aanvraag. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat hij zich niet kan uitspreken over de opportuniteit van de bestreden beslissing. Verzoekers mening dat hij geregulariseerd moet worden, is dan ook niet relevant.

Ten overvloede voegt de Raad hieraan toe dat nergens uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet of uit de overige door verzoeker aangehaalde rechtsbepalingen blijkt dat verweerder er in het kader van een onderzoek naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voornoemd artikel toe gehouden is advies in te winnen bij het *supra* vermelde adviesorgaan. Het feit dat verweerder dit heeft nagelaten, is dan ook niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker toont geen schending aan van de in het middel aangevoerde wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en de verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS